

Umožňujte jeden druhému růst

Papež František odpovídá na otázky snoubeneckých párů

Zdroj: Česká sekce RV 14.2.2014 - <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=19590>

1. otázka: Strach z „navždy“

Svatosti, mnozí si dnes myslí, že slib věrnosti na celý život je věcí příliš nesnadnou. Mnozí cítí, že úkol žít společně navždy je krásný, fascinující, ale přece jen příliš náročný, takřka nemožný. Chtěli bychom vás požádat o slovo, které by nám tuto věc objasnilo.

Je důležité ptát se, zda je vůbec možné milovat se „navždy“. Mnoho lidí se dnes bojí definitivních rozhodnutí na celý život. Zdá se to nemožné. Všechno se dnes mění rychle, nic netrvá dlouho... A jeden mladík např. svému biskupovi řekl: „Chci se stát knězem, ale jenom na deset let.“ Měl strach z definitivního rozhodnutí. Je to všeobecný strach, který je vlastní naší kultuře. Tato mentalita vede mnohé z těch, kdo se připravují na manželství k tomu, že si řeknou: „Budeme spolu, dokud potrvá naše láska“. A potom? Rozloučí se a na viděnou... a manželství končí. Co ale rozumíme slovem „láska“? Je to pouhý cit, psychofyzický stav? Jistě, pokud je tomu tak, nedá se na ní vybudovat nic pevného. Pokud je ale láska vztahem, je to skutečnost, která narůstá, jako příklad můžeme říci: podobně jako se buduje dům. A dům stavíme společně, nikoli sami! Stavět znamená růst umožňovat a napomáhat růstu.

Drazí snoubenci, připravujete se ke společnému růstu, ke stavbě tohoto domu, abyste žili navždy spolu. Nechcete jej zakládat na písku citů, které se objeví a zase mizí, nýbrž na skále skutečné lásky, lásky, jež pochází od Boha. Rodina se rodí z tohoto projektu lásky, která chce růst jako se staví dům, který je místem lásky, pomoci, naděje a podpory. Tak jako Boží láska je trvalá a navždy, tak také chceme, aby láska, jež zakládá rodinu, byla trvalá a navždy. Nesmíme se poddat „kultuře provizorního“! Tato kultura nás dnes všechny prostupuje. Tak ale dál nejde.

Jak tedy léčit tento strach z „navždy“? Léčí se den za dnem tak, že Pánu Ježíši svěřujeme život, který se stává každodenní duchovní poutí, složenou z jednotlivých kroků či malých kroků a krůčků společného růstu, úsilí stávat se ženami a muži dozrálými ve víře. Protože toto „navždy“, drazí snoubenci, není pouze otázka trvání! Manželství není povedené pouze tím, že vydrží. Důležitá je jeho kvalita. Úkolem křesťanských manželů je být spolu a umět se milovat navždy. Vybavuje se mi zázrak rozmnožení chlebů. Také pro vás může Pán rozmnožovat vaši lásku a každý den vám ji dávat čerstvou a dobrou. Má jí nekonečné zásoby! On vám dává lásku, která je základem vašeho spojení a každý den ji obnovuje a posiluje. A činí ji ještě větší, když se rodina rozrůstá o děti. Na této cestě je důležitá a nezbytná modlitba. Vždycky. Pro ni, pro něho a pro oba společně. Proste Ježíše, aby rozmnožoval vaši lásku. V modlitbě Otče náš říkáme: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“. Snoubenci se mohou naučit modlit také takto: „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku,“ protože každodenní lásky snoubenců je chlebem, pravým chlebem duše, který je jim oporou, aby pokračovali v cestě. A modlitbu si vyzkoušet, abychom věděli, jestli ji dovedeme říci? „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku.“ (snoubenci opakují:) „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku.“ Toto je modlitba snoubenců i manželů. Nauč nás milovat se, mít se rádi! Čím více se mu svěříte, tím více bude vaše láska „navždy“, schopná obnovovat se a přemáhat všechny nesnáze. To jsem vám chtěl říci jako odpověď na vaši otázku. Díky.

**Řekněte ostatním, jakou otázku snoubenci papežovi položili.
Shrňte základní myšlenky textu.**

Otázky:

Co vás v textu nejvíce oslovilo?

Co vás v textu překvapilo?

Co pro vás bylo nové?

S čím souhlasíte?

S čím nesouhlasíte?

2. otázka: Žít spolu aneb „styl“ manželského života

Svatosti, žít dennodenně spolu je krásné, dodává to radost a podporu. Zároveň je to však výzva, kterou je nutné zvládat. Myslíme si, že je třeba naučit se milovat. Jistě existuje „styl“ partnerského života, spiritualita každodennosti, kterou bychom se chtěli naučit. Můžete nám v tom, Svatý otče, pomoci?

Společný život je umění, trpělivá, krásná a uchvacující pouť. Nekončí tam, kdy jste jeden druhého získali, naopak, právě tehdy začíná! Toto každodenní putování má svá pravidla, která můžeme shrnout ve třech slovech, jež si vyslovil. Slovech, která jsem už mnohokrát opakoval rodinám: „s dovolením“, tedy „mohu“, „děkuji“ a „promiň“.

„Mohu – Smím?“ To je slušná žádost, jak moci vstoupit do života někoho jiného, v úctě a s pozorností. Je nutné naučit se klást tyto otázky: Mohu toto udělat? Zamlouvá se ti, že to takto uděláme? Podnikneme to, vychováme naše děti takto? Chceš, abychom si dnes večer někam zašli? Zkrátka, žádat o dovolení znamená dokázat zdvořile vstoupit do života druhých. Zapamatujte si to dobře: umět zdvořile vstoupit do života druhých. Není to jednoduché, vůbec to není jednoduché. Někdy spíše užíváme trochu těžkopádné způsoby, jako bychom šlapali v pohorkách. Pravá láska se ale nevnučuje s tvrdostí a agresivitou. Ve Kvítcích svatého Františka nalézáme toto vyjádření: „Věz, že zdvořilost je jednou z Božích vlastností...a zdvořilost je sestrou milosrdné lásky, která zhasí nenávist a uchovává lásku“ (kap. 37). Ano, zdvořilost lásku uchovává. Dnes je v našich rodinách, našem často tak násilném a povýšeném světě, zapotřebí mnohem větší slušnosti. A s tím je možné začít doma.

„Děkuji“. Zdá se, že je snadné toto slovo vyslovit, ale víme, že tomu tak není...Přitom je tak důležité! Učíme je říkat děti, ale pak na ně sami zapomínáme! Vděk je důležitý pocit! Jedna stará žena mi kdysi v Buenos Aires řekla: „Vděčnost je květ, který roste v ušlechtilé půdě“. K tomu, aby tento květ vyrostl, je nezbytná ušlechtilost duše. Pamatujete si na Lukášovo evangelium? Ježíš uzdravuje deset malomocných, avšak pouze jeden přichází zpět, aby mu poděkoval. A Pán se ptá – kde je těch zbylých devět? Totéž platí pro nás: dokážeme děkovat? Ve vašem vztahu – a zítra také v manželském životě – je důležité mít stále na vědomí, že druhý člověk je Boží dar, a Božímu daru se říká děkuji! V tomto vnitřním postoji je třeba si vzájemně za každou věc děkovat. Není to jen zdvořilé slůvko, které používáme navenek, abychom působili vychovaně. Je nutné umět poděkovat jeden druhému, aby manželský život dobře pokračoval.

Třetí slovo: *Promiň*. V životě se dopouštíme mnoha chyb a omylů. Všichni chybujeme. Je tu snad někdo, kdo by se nikdy nezmylil? Ať zvedne ruku! Chybujeme všichni, všichni. Neuplyne den, abychom nepochybili. Bible říká, že i ten nejspravedlivější zhřeší sedmkrát za den. A tak, jak chybujeme, je nutné také užívat toto prosté slovo: „promiň“. Většinou každý pohotově obviní druhého a sám sebe ospravedlní. To už začalo u našeho otce Adama, když se ho Bůh zeptal: „Adame, jedl si z toho stromu?“ „Já? Ne! To ona mi to dala!“ Obviňovat druhého, abychom nemuseli říkat „promiň“, „prosím o odpuštění“. To je starý příběh! Je to pud, který stojí u počátku mnoha pohrom. Učme se uznávat vlastní chyby a prosit o odpuštění. „Promiň, jestli jsem dnes zvedl hlas“, „promiň, že jsem kolem tebe prošel a nepozdravil jsem tě“, „promiň, že jsem přišel pozdě“, „že tento týden jsem byl tak tichý“, „že jsem příliš mluvil a nikdy nenaslouchal“, „promiň, že jsem zapomněl“, „promiň, byl jsem rozzlobený a vybil jsem si to na tobě“... Můžeme říci tolikrát denně „promiň“. Také takto křesťanská rodina roste. Všichni víme, že neexistuje dokonalá rodina, ani dokonalý manžel nebo dokonalá manželka. O dokonalé tchýni ani nemluvě...Existujeme jen my, hříšníci. Ježíš, který nás dobře zná, nás učí jednomu tajemství: nikdy nezakončit den, aniž bychom vzájemně požádali o odpuštění, aniž by se k nám domů a do naší rodiny vrátil pokoj. Je normální, že se manželé hádají, ale je tu vždy ještě něco jiného...Pohádali jste se, rozzlobili jste se, možná létaly talíře, avšak prosím, pamatujte si – nezakončete nikdy den bez toho, že byste se usmířili! Nikdy, nikdy, nikdy! To je tajemství, tajemství k uchování lásky a k nastolení pokoje. Není nutné pronášet krásná slova...Někdy stačí jen gesto a... usmíření je tu. Nikdy bez něj nezakončete den, protože kdybyste to udělali, to, co máte uvnitř, vychladne a zatvrdí se, a další den už je obtížné se usmířit. Dobře si pamatujte: nikdy nekončit den bez usmíření! Naučíme-li se žádat vzájemně o prominutí, odpouštět jeden druhému, manželství potrvá a půjde kupředu. Když na audience nebo na mši svatou do Svaté Marty přicházejí manželé, kteří slaví padesáté výročí sňatku, ptám se jich: „Kdo koho snášel?“ Jak je to krásné – dívají se jeden na druhého, potom na mne a říkají: „Oba dva navzájem“. A to je moc krásné, to je nádherné svědectví!

**Řekněte ostatním, jakou otázku snoubenci papežovi položili.
Shrňte základní myšlenky textu.**

Otázky:

Co vás v textu nejvíce oslovilo?

Co vás v textu překvapilo?

Co pro vás bylo nové?

S čím souhlasíte?

S čím nesouhlasíte?

3. otázka: Styl slavení svátosti manželství

Svatosti, v těchto měsících jsme zaměstnáni spoustou příprav na svoji svatbu. Můžete nám dát nějakou radu k tomu, jak správně svatbu slavit?

Konejte ji jako slavnost, protože svatba je slavnost, křesťanská slavnost, nikoli světská. Nejhlubší důvod radosti onoho dne nám ukazuje Janovo evangelium. Vzpomínáte si na svatbu v Káni? V jedné chvíli dojde víno a zdá se, že slavnost se nevyvede. Představte si to, končit slavnost pitím čaje. To nejde! Bez vína není slavnost! Na Mariinu prosbu se v oné chvíli Ježíš poprvé zjevil a vykonal znamení: proměnil vodu na víno a tak svatební slavnost zachránil. To co se stalo v Káni před dvěma tisíci lety, se vlastně stává na každé svatbě. Vaše manželství činí plným a hluboce pravdivým právě přítomnost Pána, který se zjevuje a dává milost. Jeho přítomnost dává „dobré víno“. On je tajemstvím plné radosti, která opravdu rozechřívá srdce, Ježíšova přítomnost v této slavnosti. Slavnosti krásné, ale s Ježíšem, nikoli ve světském duchu! A je-li Pán přítomen, je to znát.

Současně však bude dobré, bude-li vaše manželství střídme a dá vyniknout tomu, co je opravdu důležité. Někteří si dělají větší starosti s vnějšími znaky, hostinou, fotografiemi, oblečením a květinami... To jsou na svatbě důležité věci, ale jedině pokud ukazují pravý důvod vaší radosti: Pánovo požehnání vaší lásce. Učiňte to tak, aby vnější znaky vaší slavnosti podobně jako víno v Káni ukazovalo Pánovu přítomnost a připomínaly vám a všem původ a důvod vaší radosti. Ale ještě něco bych rád zdůraznil. Manželství je také každodenní práce, dalo by se říci řemeslnická práce, klenotnická práce, protože manžel má za úkol činit ženu více manželkou a manželka má muže činit více manželem. Je třeba růst také lidsky, jako muž a jako žena. A to se děje mezi vámi. Tomu se říká společný růst. Nepřichází to ze vzduchu! Pán požehná, ale vychází to z vašich rukou, z vašich postojů, způsobu života, způsobu vzájemné lásky. Vzájemně si umožňujte růst! Počínejte si vždy tak, aby druhý rostl. Pracujte na tom. A tak si myslím, že jednoho dne půjdeš s manželem po ulici svého města a lidé budou říkat: „Podívejte, to je krásná žena! A podívejte, jak jemu to sluší!“ Toho je třeba dosáhnout, abyste si totiž vzájemně, jeden druhému umožňovali růst. A to bude odkaz, který zůstane dětem, že totiž měli tatínka a maminku, kteří rostli společně a jeden druhému umožňovali, aby byli více mužem a ženou.

**Řekněte ostatním, jakou otázku snoubenci papežovi položili.
Shrňte základní myšlenky textu.**

Otázky:

Co vás v textu nejvíce oslovilo?

Co vás v textu překvapilo?

Co pro vás bylo nové?

S čím souhlasíte?

S čím nesouhlasíte?